

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. XII. Alberto & Hengenbachia discedentibus, Hymana Yolandam per se, & per alios sine intermissione impugnat. Abbatissa D. Thomae, alia soror Conradi Archi-Episcopi Coloniensis, eam ad suum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

genua provoluta supplex. Persistere tamen in recusando Albertus. Iubet exurgere & parcere lacrymis, spondens tamen opem in posterum atque auxilium. Urgere nihilominus Yolanda, nec rogando supplicandoque cessare. Cumque inter hæc Albertus movere se loco vellet, illa veste prehensum repente sistit: iam supplicare, iam blandiri, iam postulare, mixtâ miserabili eiulatione & copioso fletu: donec Albertus, impar tot affectibus, cessit victus, atque in vestigio Yolandam Ordini suo ritè adiunxit. Illa incredibili plena gaudio in cubiculum suum se recipit; nimirum gratulatura sibi, Deoque, nova Christi Sponsa.

CAPUT XII.

Alberto & Hengenbachia discedentibus, Hymana Yolandam per se, & per alios sine intermissione impugnat. Abbatisa D. Thomæ, alia soror Conradi Archiepiscopi Coloniensis, eam ad suum Cœnobium conatur allicere. Conradus Abbas Hemerodensis iussu matris eam adoritur. Triumphat ubiq; Yolanda constantia.

Sub hæc discedente Bellacostâ Hengenbachia, Henricus moratus aliquanto tempore Albertum, & huic tandem abeundi copiam fecit, remanente

manente interim Hymanâ, eo animo, ut Yolanda, si quâ arte posset, à Prædicatoribus averteret. Dicitur nequit, quantum Yolanda acerbitatis atque molestiæ exhausserit, dum Hymana noctes atque dies ei incumberet, adhibitis sine fine blandimentis atque precibus, nullo tamen alio profectu, nisi quod perpetuo mœrore excrucia-
ret miseræ cognatæ animum. Undè iracundiâ exardescens ob perditam operam suam, alienam impendit. Primum matri est auctor, ut filiam identidem obiurget. Deindè cum per eosdem dies Bellacostam venissent sodales ex D. Francisci familiâ, hos perpulit, ut Yolandæ Prædicatores ex animo evellerent. Illi meditatè & solerter comparatis antè rationibus, virginem adoriuntur. Sed maiora victi rationum vi, muti atque elingues recessere. Hymana, postquam vidit nihil effici consilio, invidiâ atque indignatione se armat, quæsta paracerbè apud consanguineos atque cognatos, dementatam ad eò Prædicatorum amore Yolanda, ut neque generis sui honorem, neque parentum necessitudinem attendat; nec esse vim ullam atque industriam, quæ dementiam illam ei eripiat. Undè certamen novum & ingens, idque multiplex & varium. Consanguinei undique coorti Yolanda invadunt. Alter incumbere precibus, alter exostulare atque obiurgare, minari, terrere alius, ut Yolandæ tot inter assultus vix respirare liceret. Omne ei unicumque malorum levamen in diurnis nocturnisque

suspirijs, eiulatu, gemitu, & lacrymis, ut pectus vel ferreum moveri atque mollescere commiseratione potuisset. Ubi deindè cessatum à con sanguineis, redintegrabant pugnam Sanctimoniales cuiuscumque demum Ordinis. Congrediebantur Sacerdotes atque monachi. Recederent hi, excipiebant alij. Tam gravis tamque acerbus erat Yolandæ sacratorum Deo hominum ille conflictus, ut tolerabiles faceret cruciatus, quos ei parentes antea intulerant.

Est ad Gelbim in ditione Trevirorum, haud longè Himmerodensi Cisterciensi Monasterio, Nobile Virginum eiusdem Ordinis, eidemque Monasterio subiectum Cœnobium. Nomen ei à D. Thomâ Cantuariensi Archi-Episcopo martyre. Condidit illud non multò post gloriosi Pontificis cædem, sub annum M. C. LXXI. Ludovicus Dudelsfeldius, cuius filia atque neptis primæ fuere loci Antistitæ, ut in annalibus Trevirorum scriptum est. Crescentibus exindè Cœnobij rebus, Agnes Malbergia, nobili loco nata femina, liberis destituta, D. Thomæ Virginibus testamento fundos aliquot legavit. Id non ferens Rudolphus Malbergius, Agnetis ex fratre nepos, Virgines armis exagitat, & compellit domo profugere, ut in libris Provincialibus Trevirorum traditur. Factum id sub annum M. CC. XXXVII. Sed reversæ tandem ab exilio virgines, instauravere familiam. Per hæc verò tempora, quæ Cœnobium id moderabatur, erat Conradi Archi-

chi;

chi-Episcopi Coloniensis soror, Yolandæ sanguine iuncta, adlegendis in Sodalitium virginibus intenta.] Hæc intellecto, agitare Yolandam ineundæ sanctioris vitæ consilia, citis equis Bel-lacoſtam advolans, Henricum Comitem magno-perè orat, ut filiam sibi tradat: se eam sextam in familiam suam adscripturam. Henricus deliberatione cum suis habitâ, probat unâ cùm conjugè consilium. Confestim iussa adesse Yolanda. Ea ubi Sanctimoniales D. Thomæ advenisse comperit, subodorata quid in se componerent, etsi molestè tulit earum adventum, stitit tamen se evocantibus. Ibi tùm Antistita sic locuta est. Et famâ, & tuorum querimonijs ad me perlatum est, esse te in eo, ut inter Sanctimoniales vitam degas. Quo loco id aggredi decreveris, tui consilij est. Cæterùm haud procul hinc Cœnobium ego moderor, virginum selectissimarum præses. Omnis penè equester ordo, qui undique frequens circum nos degit, collectas à me domi meæ habet puellas. His, nisi Ordinem nostrum averſaris, te & quinas alias, aggregabo, moxque sacro omnes habitu convestiam. Yolanda prudens perspicaxque rerum, ubi ex parentum clientumque silentio intellexit, probari omnibus orationem Antistitæ; rata moderandum animo, frenandum-que eo tempore & loco mentis impetum, urbanè modesteque respondit: Agnoscere se fidem atque benevolentiam cognatæ, planè, esse honorificum sibi suisque, quod offerret, eâque de causâ debere

se gratias, Deumque rogare ut eas referat. Cæterum nondum parentibus visum maturum, ut Sanctimonialem se esse patiantur. Quanquam, si in suâ causâ sibi loqui liceat, de parentum consensu forsitan olim fieri posse, ut cœnobiticam vitam amplectatur. Nec de fore se, quin eam eiusque Sodales, ubi tempus illud advenerit, commonefaciat. Hæc cum placeret omnibus tam attemperata Yolandæ responsio, ipsa velut pace partâ ex hoc conflictu discessit. Secuta eam in vestigio Antistita, rata multum se effecisse: & Monitam, inquit, te volo, mea filia, siquidem Ordinis nostri esse desideras, omnia ut antè compares atque provideas: ut vestem & cunctum mundum tuum muliebrem tecum apportes. Ad hæc Yolanda: Haud deero, inquit, muneri meo. Neque enim nescia sum, quâ deceat id genus negotij capescere. Si aspirante Numine res terrenas mihi olim deserere contingat, ita cuncta prospexero, ut prosperè feliciterque eventura mihi confidam. Proindè sollicitudinem omnem depono ex animo. His admodum contenta, sed verius elusa, discessit Antistita, plurimum gaudente eius abitu Yolandâ. Iamque existimabat se à Sanctimonialium femineis assultibus liberam, pacis aliquid habituram, cum ecce adest Himmerodensis Abbas, vir spectatæ sapientiæ. [Conradum monumenta domestica nuncupant.] Is simul atque advenit, Margarita, depositis apud eum de Yolandâ querelis, rogat enixè, ut eius expugna-

pugna-

pugnationem sibi sumere ne gravetur, si quo modo possit à Prædicatorum Ordine eam avertere. Si ne id quidem ex voto cedat, saltem ad D. Bernardi institutum sectandum inducat. Abbas testatus, quâ fide diligentâque Margaritæ pareret imperijs, Yolandam funditus tentare institit. Iam rogare, iam blandiri, iacere interim etiam minas. Sed quidquid ille inceptaret, ad omnia invictus Yolandæ stabat animus; nec ille impugnando, quàm ipsa defendendo, erat promptior. Precibus reponere preces: minas emollire lenibus verbis: obiurgationes modestia placare: rationibus interdum etiam instantem revincere: donec iam defervescente ardore, Conradus intellexit, in bonâ causâ puellam sæpè præstare viro. Itaque cum silentio cessit Yolandæ victoriam, & abiit. Negat hoc loco Hermannus, rerum Yolandæ Scriptor, parem certaminibus eius enarrandis inveniri posse orationem. Nullum non hominum genus, nullam conditionem non hisce conflictibus intervenisse. Pugnâsse homines æque sacros atque profanos, doctos atque indoctos, viros equestris ordinis, claros genere iuvenes, fortunis & opibus potentes iuxtâ & egenos. Nec exigui temporis fuisse certamen, sed protractum atque diuturnum, ut miseræ Yolandæ patiendum fuerit penè suprâ omne exemplum. Successêre tamen prioribus haud leviorâ mala.